

Τό τελευταίο μπισκότο

Μία νεαρή κυρία περίμενε τήν πτήση της στην αΐθουσα αναμονής ενός μεγάλου αερολιμένα. Έπειδή έπρεπε νά περιμένει πολλές ώρες, άποφάσισε νά αγοράσει ένα βιβλίο γιά νά περάσει ή ώρα. Αγόρασε επίσης κι ένα πακέτο μπισκότα.

Κάθισε σέ μιὰ πολυθρόνα, στην αΐθουσα VIP του αερολιμένα, γιά νά διαβάσει μέ ήσυχία. Δίπλα άπό τήν πολυθρόνα βάζει τά μπισκότα της, ενώ ένας άνδρας πού κάθισε στό διπλανό κάθισμα, άνοιξε τό περιοδικό του και άρχισε νά διαβάζει.

Όταν πήρε τό πρώτο μπισκότο, ό άνδρας πήρε κι αυτός άλλο ένα. Αισθάνθηκε ένοχλημένη αλλά δέν είπε τίποτα.

Σκέφτηκε: «Τι νεύρα έχω! Έάν ήμουν σέ κατάλληλη διάθεση θά τόν χτυπούσα πού τόλμησε!»

Γιά κάθε μπισκότο πού ξπαιρνε, ό άνδρας ξπαιρνε κι αυτός άλλο ένα. Αυτό τήν έξαγρίωνε αλλά δέν θέλησε νά κάνει σκηνή. Όταν έμεινε μόνο ένα μπισκότο, σκέφτηκε:

«Άα... Τί θά κάνει αυτός ό καταχραστής τώρα; Τότε, ό άνδρας, παίρνει τό τελευταίο μπισκότο, τό κόβει στή μέση, δίνοντάς της τό ένα

μισό. Άαα! Αυτό ήταν πάρα πολύ.. Ήταν πολύ, πάρα πολύ θυμωμένη τώρα!

Σέ μία στιγμή, πήρε τό βιβλίο της, τά πράγματά της και όρμησε στην αΐθουσα έπιβίβασης. Όταν κάθισε στό κάθισμά της, μέσα στό αεροπλάνο, έφαξε τήν τσάντα της γιά νά πάρει τά γυαλιά της, και, πρós μεγάλη της έκπληξη, τό πακέτο μέ τά μπισκότα της ήταν εκεί, άθικτο, κλειστό!

Αισθάνθηκε τόσο ντροπιασμένη!! Συνειδητοποίησε ότι έκανε λάθος... Είχε ξεχάσει ότι τά μπισκότα της δέν τά είχε βγάλει άπό τήν τσάντα της.

Ό άνδρας είχε μοιραστεί τά μπισκότα του μ' αυτήν, χωρίς κανένα συναίσθημα θυμού ή πίκρας.

Ένώ αυτή ήταν πολύ θυμωμένη, σκεπτόμενη ότι μοιραζόταν τά μπισκότα της μ' αυτόν. Και τώρα δέν υπήρχε καμία πιθανότητα νά έξηγήσει... ούτε νά ζητήσει συγγνώμη..

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”
Περιοδική έκδοση Ι.Ν. Αγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Εκδότης: Ι.Ν.Αγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Αρχιμ. Άνθιμος Ηλιόπουλος
Αγίας Ζώνης 27Α,
Αθήνα 11325 • τηλ.: 210 8674250
13 Μαρτίου 2016, Αριθ. Φυλ. 3
Λιανέμεται δωρεάν • Εισφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 3

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

13 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016

Μικρά σοφά

Γερόντισσας Γαβριηλίας

1. Υπάρχουν άνθρωποι πού άγρυπνούν γιά μερικούς, και υπάρχουν άνθρωποι πού άγρυπνούν γιά όλους.
2. Όχι μιὰ γνώση πού μαθαίνεις, αλλά μιὰ γνώση πού παθαίνεις. Αυτή είναι ή Όρθόδοξη Πνευματικότητα.
3. Μή θέλεις τά πολλά, τά παραδίπλα σου, ή τά πέρα μακρυά. Αντίθετα φρόντισε αυτό τό λίγο πού έχεις νά τό Αγιάσεις.
4. Μία είναι ή Μόρφωση: τό νά μάθουμε πώς νά αγαπάμε τόν Θεό.
5. Δέν υπάρχει τίποτε πιό φθηνό άπό τό χρήμα.
6. Δέν είναι αυτό πού λέμε, αλλά αυτό πού ζοῦμε. Δέν είναι αυτό πού κάνουμε, αλλά αυτό πού είμαστε.
7. Άν έχεις αγάπη γιά όλον τόν κόσμο, όλος ό κόσμος είναι όμορφος.
8. Γιά νά φτάσεις στό δέν υπάρχω, αγαπάς, αγαπάς, αγαπάς κι έτσι ταυτίζεσαι άπόλυτα μέ τόν Άλλον, τόν εκάστοτε Άλλον, και τότε στό τέλος τής ήμέρας αναρωτιέσαι: Θέλω τίποτε; Όχι. Επιθυμώ τίποτε; Όχι. Μοῦ λείπει τίποτε; Όχι... Αυτό είναι!
9. Ποτέ νά μήν λές «γιατί περνῶ αυτό»; Ή όταν βλέπεις τόν άλλον μέ τή γάγγραινα, τόν καρκίνο ή τήν τύφλωση, νά μήν λές «γιατί τό περνᾶ αυτό»; Αλλά νά παρακαλείς τόν Θεό νά σοῦ χαρίσει τό όραμα τής άλλης όχθης... Τότε θά βλέπεις όπως οι Άγγελοι τά γινόμενα έδῶ όπως πραγματικά είναι: ΟΛΑ στό σχέδιο του Θεοῦ. ΟΛΑ.
10. Ό αναποφάσιστος άνθρωπος δέν συμμετέχει στην ζωή.
11. Και νά θέλω, δέν μπορῶ νά στεναχωρηθῶ. Όταν στεναχωριόμαστε, είναι σαν νά λέμε στον Θεό: «Δέν συμφωνῶ. Δέν τά κάνεις καλά». Ύστερα, είναι και άχαριστία...

Ἄν θέλεις νά ἀγιάσεις, μείνε!

Τό 1933 ὁ περίφημος γέροντας Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης σέ ἡλικία 21 ἐτῶν πῆρε τήν μεγάλη ἀπόφαση τῆς ζωῆς του νά ἐγκαταλείψει τόν κόσμο καί νά γίνει μοναχός στό Ἅγιον Ὄρος.

Ἐχοντας σάν ὁδηγό του τήν ἀνεπιφύλακτη πίστη καί ἐμπιστοσύνη του στό Θεό ἔφτασε σέ μιὰ ἀπό τίς πιό ἀπομακρυσμένες καί ἀπαράκλητες περιοχές τοῦ Ἄθωνα, τά Κουσοκαλύβια. Ἐκεῖ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τόν ὁδήγησε στό ἀσκητικό Ἡσυχαστήριον τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου. Ἐκεῖ ζούσανε τρεῖς γέροντες, πολύ αὐστηροί καί τραχεῖς, κατά γενική ὁμολογία.

Ἐζησε κοντά τους μέ πολύ ὑπακοή, ταπείνωση καί... ὑπομονή. Καί τονίζουμε τήν ὑπομονή διότι οἱ γέροντες του (τούς ὁποίους ὄλους γηροκόμησε καί φρόντισε μέχρι τήν τελευταία τους πνοή), ἦταν πάρα πολύ αὐστηροί μαζί του. Τοῦ συμπεριφέρονταν ἀπάνθρωπα. Τό ὄνομά του δέν τό ἄκουσε ποτέ νά τό λένε, παρά τόν ἀποκαλοῦσαν πάντα μέ τά χειρότερα λόγια καί πολλές φορές ἔφταναν καί νά τόν χτυποῦν.

Μιὰ μέρα σάν ἄνθρωπος λύγισε καί ἀγανακτισμένος πῆρε τήν ἀπόφαση νά φύγει. Διστάζοντας ὅμως νά ἐμπιστευτεῖ τόν λογισμό του, σκέφτη-

κε νά πάει πρῶτα νά τόν ἐξομολογηθεῖ σέ ἕναν πνευματικό στήν Ἱερά Μονή τῆς Σιμωνόπετρας.

Μέ εἰλικρίνεια ἐξέθεσε στόν πνευματικό του ὄλη τήν ἀλήθεια καί περιέγραψε τά γεγονότα. Ἀφοῦ λοιπόν ἐξέθεσε ὅλα τὰ δεινά πού ὑφίστατο κοντά σέ αὐτούς τούς ἄνθρώπους στό τέλος εἶπε: «Πάτερ δῶσε μου εὐλογία νά φύγω νά γλιτώσω...». Ὁ διακριτικός πνευματικός ἀφοῦ σκέφτηκε γιά λίγο τοῦ ἀπάντησε: «Πάτερ Ἐφραίμ, ἂν θές νά γλιτώσεις, φύγε, ἂν θέλεις νά ἀγιάσεις μείνε... σκέψου καί ἀποφάσισε». Ὁ Γέροντας Ἐφραίμ σκέφτηκε... καί ἔμεινε....

Πέρασαν ἔτσι 45 ὀλόκληρα χρόνια. Ὁ τελευταῖος ἀπό τούς γέροντες του ὁ π. Νικηφόρος, ἦταν ὁ χειρότερος ἀπ' ὄλους... Μάλιστα τά τελευταῖα χρόνια ἀρρώστησε καί ἔγινε ἀκόμα πιό δύστροπος καί ἐπιθετικός. Ὁ π. Ἐφραίμ, πιστός στήν ἀπόφασή του -γιατί αὐτή εἶναι ἡ λεβεντιά στή ζωή, νά ἔχεις τό θάρρος νά τήν ἀντιμετωπίζεις καί νά σηκώνεις τόν Σταυρό πού σοῦ οἰκονόμησε γιά τή σωτηρία σου ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ- ὑπέμενε τά πάντα σάν νέος Ἰώβ.

Τό 1973, ὅταν κατάκοιτος πιά ὁ γέροντας Νικηφόρος ψυχορραγοῦσε, ὁ π. Ἐφραίμ νύχτα καί ἡμέρα καθόταν στό προσκέφαλό του καί τόν

ὑπηρετοῦσε, ἐνῶ συνέχισε νά δέχεται «βροχή» τίς ὕβρεις καί τίς ταπεινώσεις.

Λίγο πρῖν τό τέλος ὁ π. Νικηφόρος τοῦ εἶπε: «Σήκωσέ με. Σκύψε νά σοῦ πῶ...» Ὁ π. Ἐφραίμ πέρασε τό χέρι του πίσω ἀπό τήν πλάτη τοῦ κατάκοιτου γέροντά του καί ἔσκυψε τό κεφάλι. Ξαφνικά τό πρόσωπο τοῦ π. Νικηφόρου ἀλλοιώθηκε,

ἔχασε τήν τραχύτητά του καί πῆρε τήν πιό ἰλαρή ἔκφραση πού μπορούσε νά ἔχει ἀνθρώπινο πρόσωπο. Μέ ὄση δύναμη μπορούσε νά ἐπιστρατεύσει ὁ γέροντας ἄρπαξε τό χέρι τοῦ π. Ἐφραίμ καί τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἐσύ δέν εἶσαι ἄνθρωπος, εἶσαι ἄγγελος... εὐλόγησον...» Τοῦ φίλησε τό χέρι καί ξεφύχησε στήν ἀγκαλιά του...

Νά βρεῖς τόν Χριστό σέ αὐτήν τήν ζωή

Ὁ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ μοῦ εἶπε, «Ἐάν δέν βρεῖς τόν Χριστό σέ αὐτήν τήν ζωή, δέν θά Τόν βρεῖς στήν ἄλλη». Γιά ἕνα χριστιανό τῆς Δύσης, αὐτή εἶναι μία καταπληκτική δήλωση. Τί σημαίνει αὐτό πρακτικά; Δέν μιλοῦσε γιά μυστική ἐμπειρία οὔτε εἶχε ὁράματα ἢ κάτι παρόμοιας φύσεως. Ὅποιος γνωρίζει τόν π. Σεραφεῖμ συνειδητοποιεῖ ὅτι θά εἶχε μείνει μακριά ἀπό τέτοιου εἴδους συζήτηση.

Αὐτό πού ἐννοοῦσε μέ τό νά “βρεῖς τόν Χριστό” σέ αὐτήν τήν ζωή εἶναι ὅτι πρέπει κανεῖς πρῶτα νά ἐστιάζεις στόν Χριστό διαρκῶς, ἡμέρα καί νύχτα. Αὐτό δέν ἀποτελεῖ μία συνήθεια προσευχῆς, ὅπως κάνει κάποιος μπροστά στίς εἰκόνες ὅταν βάζει τό καπέλο του γιά νά βγεῖ ἀπό τήν πόρτα. Μᾶλλον, πρόκειται γιά τήν περίπτωση ὅπου ἔχει κανεῖς στόν νοῦ του τόν Χριστό ὄλη τήν ἡμέρα, σέ κάθε περίπτωση, σέ κάθε εὐκαιρία - νά ὑψώνεις τήν καρδιά καί τόν νοῦ σου σέ Αὐτόν. Ὁ π. Σεραφεῖμ συνήθιζε νά μοῦ λέει, ἀναφερόμενος στήν Καινή Διαθήκη: «Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη κι ὅποιος ζεῖ μέσα στήν ἀγάπη ζεῖ μέσα στόν Θεό, κι ὁ Θεός μέσα σέ αὐτόν... Ἡ τέλεια ἀγάπη διώχνει τόν φόβο».

Ἦμουν ἕνα ἄτομο πού φοβόταν τέτοιου εἴδους λόγια. Ἐπειτα ὁ ἴδιος θά ἐξηγοῦσε, «Καλά, ἐμεῖς δέν μπορούμε νά ἔχουμε τέλεια ἀγάπη γιά τόν Θεό ἢ τόν καθένα, ἐπειδή εἴμαστε ἀτελεῖς. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλεια. Ἄλλά ἐάν κατοικοῦμε στήν ἀγάπη καί ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, κατόπιν ὁ Θεός κατοικεῖ σέ μᾶς. Καί αὐτός εἶναι ἕνας ἀπό τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους ἐρχόμαστε ὄλο καί πιό κοντά, συνεχῶς πιό κοντά, στόν Χριστό σέ αὐτό τόν κόσμο». Καί ἔτσι γινόμαστε λιγότερο φοβισμένοι ἔναντι τῆς ζωῆς καί τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῶν προκλήσεων καί τῶν δυσκολιῶν.